

Sagen sættes til Forhandling.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det Forslag til Rigsdagsbeslutning, som jeg skal have den Ære at anbefale for det høje Ting, gaar i første Række ud paa en Fornyelse af den Overenskomst, der blev sluttet mellem Danmark og Storbritannien den 20. Juni 1933. I denne Aftale fastsattes det, at henimod Udløbet af den Tid, for hvilken Aftalen var gældende — det drejede sig om 3 Aar —, skulde der optages en ny Drøftelse mellem de to Lande. En saadan Drøftelse har fundet Sted i dette Foraar. Oprindeligt havde man næret Forestillinger om, at det kunde blive en Drøftelse, der mandede ud i en varigere Aftale mellem de to Lande, men allerede paa det Tidspunkt, da Drøftelserne begyndte, var det klart, at dertil var der ingen Udsigt, idet den engelske Landbrugspolitik, som er bestemmende for, hvilken Stilling man fra engelsk Side maa indtage i hele dette Spørgsmaal, ikke kunde siges at være blot nogenlunde fastlagt for en længere Periode. Drøftelsen kom derfor kun til at dreje sig om en Fornyelse af Aftalen med lidt nærmere Bestemmelse af Punkter, der havde givet Anledning til Meningsforskel mellem de to Regeringer i den mellemliggende Tid. Overenskomsten naaedes den 19. Juni i Aar, Dagen før Aftalernes Udløb. Paa det Tidspunkt var Rigsdagen ikke samlet, og der var derfor ikke Mulighed for hverken her eller i England, hvor Parlamentet vel var samlet, men hvor man var optaget af andre Ting, at naa frem til endelig Ratifikation. For vort Vedkommende var der da almindelig Forstaaelse af, at det var naturligt at vente med Ratifikationen, indtil Rigsdagen atter samledes. Paa den anden Side var det dog klart, at Aftalen maatte sættes i Kraft, idet den dannede Grundlaget for Handelsforholdet mellem de to Lande. Der blev derfor truffet Bestemmelse om, at den foreløbig skulde anvendes.

Med Hensyn til Indholdet sker der en Fornyelse i Almindelighed af Aftalen af 1933; men medens denne var beregnet for 3 Aar, gælder der nu den Regel, at den løber, indtil den opsiges med 4 Maaneders Varsel. Det kan altsaa betyde, at den bliver mere langvarig, det kan ogsaa betyde, at den bliver mere kortvarig; forudsat at man i England fastlægger nye Linier for sin Landbrugspolitik, maa man regne med dette sidste. Dernæst foregik der dette, at man til en Bestemmelse, der fandtes i den oprindelige Aftale om, at de to Regeringer ved Aftalens Gennemførelse vilde holde

sig den bestaaende Balance i Handelsforholdet mellem de to Lande for Øje, føjede en Regel om, at man fra den danske Regerings Side skulde foretage en rimelig Tildeling af Indførselsrettigheder i den Tid, denne Aftale nu kommer til at gælde. Selve Ordene „en rimelig Tildeling“ er jo et vagt Udtryk; det er derfor naturligt, at der dertil har knyttet sig en nærmere Drøftelse af, hvad man maatte forstaa derved, og hvorledes dette skulde anvendes for den nærmeste Tid. Paa Grundlag deraf vil der for Aaret fra 1. Maj 1936 til 1. Maj 1937 være noget større Indførselsmuligheder for engelske Varer til Danmark, end der var i Aaret 1935, taget som Helhed, og man gaar ud fra, at en saadan Forskel vedblivende vil bestaa. Endelig er der truffet Aftale om, at de to Regeringer gennem Repræsentanter skal holde sig i nogenlunde regelmæssig Forbindelse med hinanden for at fjerne de Tvivlsspørgsmaal, som maatte opkomme dem imellem vedrørende det gensidige Handelsforhold.

Den Traktat, der har været gældende hidtil, og som altsaa fornyes nu, har nu virket i saadan noget som 3½ Aar omtrent, og man kan om det almindelige Resultat, der er opnaaet under denne Traktats Bestaaen, og som utvivlsomt har været paa-virket af Traktatens Bestemmelser, sige dette, at det stærke Fald i Værdien af danske Varers Udførsel til England er standset. Man var kommet ned paa et Beløb af omkring 730 Mill. Kr., og deromkringved er man siden blevet staaende, men med den afgørende Forskel, at disse 730 Mill. Kr. eller deromkring nu hentes hjem fra England med en meget, meget mindre Varelevering for Svinenes Vedkommende, med Hensyn til hvilke vor Udførsel til England i Mængde er gaaet ned til det halve, uden at dette i væsentlig Grad har forrykket den samlede Værdi af denne Udførsel.

Hvad Englands Udførsel angaar, stod vi i 1931 med en Indførsel af engelske Varer paa 220 Mill. Kr.s Værdi, et noget lavere Tal, end man tidligere havde været oppe paa. Under Indtryk af de Stemninger, der satte ind, da hele Krisebevægelsen begyndte, og man i Danmark bestræbte sig for at overføre danske Køb til England, steg Beløbet noget i 1932, hvorved Værdien af vort Indkøb i England gik op til 254 Mill. Kr. I den Tid, Traktaten har været gældende, er denne Opgang forøget meget stærkt. Vi naaede i 1935 til et Indkøb i England af 479 Mill. Kr., mere end det dobbelte af det